

[Statsministeren.]

Det kan ikke virke forbavsende, at sagen om den nu domfældte legationsråd Einar Blechingberg har påkaldt opmærksomhed i meget store kredse i vort land. En spionsag er på forhånd sikker på at blive fulgt med interesse og agtpågivenhed af kredse langt ud over dem, der normalt føler sig tiltrukket af og opfordret til at beskæftige sig med udenrigske anliggender. Den offentlige mening har altid i sådanne sager reageret hurtigt, stærkt og kategorisk.

Det er ikke blot naturligt, at en sag som Blechingbergsagen har givet anledning til megen omtale og offentlig stillingtagen; jeg vil gerne her straks sige, at det efter min mening også er godt og rimeligt, at offentligheden i en sag som denne reagerer. En anden ting er formen, hvori reaktionen giver sig udslag, men selve dette, at der reageres, at der kræves oplysning, er udtryk for, at den offentlige mening er på vagt over for hændelser, der vedrører os alle sammen.

Både regeringen og udenrigsministeriet har da også i hele den tid, der er forløbet, siden denne sørgelige sag kom op, været indstillet på, at den måtte udredes og finde sin afgørelse i fuldt dagslys. Jeg vil gerne understrege, at denne indstilling forelå, længe inden man i en vis del af pressen drøftede den måde, sagen skulle behandles på ud fra den paragraf i retsplejeloven, der taler om hensynet til fremmed magt. Frygten for, at hensynet til „egen magt“, som det hed, skulle blive afgørende, var ganske ubegrundet.

Nogen fristelse til at lade sagen procedere for lukkede døre og dermed mørklægge den ud fra interne tjenstlige interesser i udenrigsministeriet forelå således ikke, men jeg skal villigt indrømme, at det ikke var uden betænkelighed at fravige princippet om lukkede døre, der hidtil har været rådende ved behandlingen her i landet af retssager om spionage. Hensynet til fremmed magt blev imidlertid, som det er det høje ting bekendt, tilgodeset derved, at en vis del af dokumentationen og af forhøret om en enkelt episode fandt sted for lukkede døre. Hverken regeringen eller udenrigsministeriets departement havde noget ønske om at skjule noget som helst i denne sag. Må jeg minde om, at spørgsmålet om åbne eller lukkede døre først kom til at foreligge

på et ret sent stadium, idet der længe var enighed mellem anklagemyndigheden og forsvareren om, at sagen i overensstemmelse med praksis burde gå for lukkede døre. Da forsvareren bestemte sig til at ønske åbne døre, var regeringen og udenrigsministeriet straks indstillet på, at dette ønske burde imødekommes.

Den forespørgsel, som her er stillet, og som jeg skal svare på, eftersom det var mig, der var udenrigsminister, både da de seneste beslutninger om Blechingbergs tjenstlige placering blev truffet, og på det tidspunkt, hans spionagevirksomhed blev afsløret, går ud på, at der skal gives folketingsoplysning om ansvaret og baggrunden for den tjenstlige placering af legationsråd Blechingberg og navnlig af hans udsendelse i sommeren 1956 som handelsrådgiver til ambassaden i Bonn. Jeg går ud fra, at forespørgslens ramme er vid nok til, at alt i denne sag kan drøftes.

Lad mig gå lige til spørgsmålet om ansvaret. Dette spørgsmål ligger ganske klart. Det var mig i min egenskab af udenrigsminister, der havde det politiske ansvar for beslutningen om Blechingbergs udsendelse til Bonn, og det var udenrigsministeriets direktør, der havde det departementale ansvar for indstillingen til mig om denne disposition. Ingen anden, være sig inden for eller uden for udenrigsministeriet, har noget ansvar i denne forbindelse, og ingen person, være sig inden for eller uden for udenrigsministeriet, har søgt at påvirke mig eller udenrigsministeriets direktør enten til at træffe eller undlade at træffe beslutningen om denne udsendelse. Jeg siger dette så klart og så skarpt, fordi jeg i pressen har set fremsat formodninger om, at andre kræfter skulle have været sat i bevægelse i denne anledning. Det er altså ikke tilfældet.

Hvad angår baggrunden for dispositionerne om Blechingbergs tjenstlige placeringer, navnlig hans udsendelse til Bonn, må jeg komme med en lidt mere udførlig udtalelse. Blechingberg, som nu er en mand på henvend 64 år, indtrådte i ministeriets tjeneste i 1920, altså for 39 år siden. Han blev af alle sine overordnede karakteriseret som en flittig og dygtig tjenestemand. Han havde i årene indtil udbruddet af 2. verdenskrig en række udsendelser, til Australien,